

Arrest

nr. 86 772 van 3 september 2012
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 31 augustus 2012 bij faxpost hebben ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 augustus 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2012 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 3 september 2012 om 12 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. DUCHEZ die loco advocaat F. LIEBAUT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VIJVER, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient bij schrijven gedateerd op 10 december 2009 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), te worden gemachtigd tot een verblijf in België.

1.2. Op 9 januari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard en een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden op 26 januari 2012 ter kennis gebracht. Verzoekende partij stelt tegen deze beslissingen een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Op 29 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing wordt 30 augustus 2012 aan verzoekende partij ter kennis gebracht en luidt als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, [...], attaché

[...]

wordt aan

[...]

de genaamde [S., C.], geboren op [...] die de Marokkaanse nationaliteit heeft,

[...]

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

[...]

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

[...]

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

X Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

X Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

X artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven.

[...]

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 26.01.2012.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grenslediging noodzakelijk is.

Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend op 14.12.2009. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 09/01/2012. Deze beslissing is op 26.01.2012 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen te verlaten.

Betrokkene werd door de gemeente Lokeren geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf, het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een nieuwe beslissing.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden :

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerstvolgende vlucht met bestemming Marokko.

[...]

X In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 3 jaar omdat:

[...]

X 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

[...]

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, hem erd betekend op 26.01.2012. Er werd dus niet aan de terugkeerverplichting voldaan.

[...]"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid.

2.1. Ambtshalve dient de Raad te duiden dat, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet tegen een maatregel van vrijheidsberoving die werd genomen met toepassing van artikel 7 van dezelfde wet een beroep kan ingesteld worden bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats of de plaats van aantreffen van de vreemdeling. Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de in de tweede en derde bestreden beslissing opgenomen beslissing tot vasthouding in overeenstemming is met de wet.

2.2. De verwerende partij werpt een exceptie van gebrek aan belang op omdat de vernietiging van het bevel verzoekende partij geen voordeel zou kunnen verlenen omdat bij een eventuele vernietiging van het bevel verwerende partij verplicht is om verzoekende partij op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet een nieuw bevel te geven.

De Raad wijst er evenwel op dat het feit dat verwerende partij verplicht zal zijn om een nieuw bevel te nemen niet wegneemt dat voorliggend bevel behept kan zijn met een onwettigheid – bijvoorbeeld een vastgestelde schending van een van de bepalingen vervat in het EVRM, die primeren op de Vreemdelingenwet – waarmee verwerende partij rekening zal moeten houden bij het uitvaardigen van een nieuw bevel. Huidig bevel gaat bovendien gepaard met een inreisverbod. In de aangegeven mate heeft verzoekende partij wel nog belang.

3. Onderzoek van de vordering

De Raad wijst erop dat artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Zij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn. Huidig beroep werd daarnaast binnen de termijn van vijf dagen zoals omschreven in artikel 39/82, § 4 van de Vreemdelingenwet ingediend, zodat dient te worden aangenomen dat verzoekende partij met de vereiste diligentie heeft gehandeld. Het uiterst dringend karakter wordt ook niet betwist door de verwerende partij.

Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Verzoekende partij voert in een enig middel een schending aan van het motiveringsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van *“de regularisatiecriteria als voorzien in het vademecum dd. 21.9.2009”*, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 10, 11, 22 en 191 van de Grondwet en van de artikelen 6, 8 en 14 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij betoogt dat zij in aanmerking komt voor een *“regularisatie”* van haar verblijf, op grond van de criteria vastgelegd in de instructie aan de Dienst Vreemdelingenzaken van 19 juli 2009 en de verduidelijkingen van deze instructie zoals opgenomen in een vademecum van september 2009. Zij stelt dat zij voldeed aan alle door de verwerende partij zelf naar voor geschoven criteria om in aanmerking te komen voor regularisatie. Zij geeft aan dat in de motivering van de bestreden beslissing op geen enkele wijze rekening wordt gehouden met *“de dan wel eerder gepleegde begunstigende engagementen vanwege de verwezende partij”* en dat zonder verder motief en op willekeurige wijze wordt teruggekomen op het eerder wel aangenomen ononderbroken verblijf en de duurzame lokale verankering in België. Zij is van mening dat de niet-tijdige indiening door haar werkgever van een verzoek tot het verkrijgen van een arbeidskaart haar niet kan worden aangerekend. Zij stelt tot slot dat voor haar ook nog toepassing had kunnen worden gemaakt van andere toepasselijke criteria.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij met haar betoog in wezen kritiek uit op de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 januari 2012 waarbij de door haar ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond werd verklaard. In voormelde beslissing werd besloten dat verzoekende partij niet in aanmerking kwam voor een machtiging tot verblijf op grond van de criteria zoals vervat in de, door de Raad van State vernietigde, instructie van 19 juli 2009. Er dient evenwel op te worden gewezen dat voormelde beslissing van 9 januari 2012 niet het voorwerp uitmaakt van huidig beroep. Het betoog van verzoekende partij dat erop neerkomt dat zij wel degelijk voldoet aan de door de verwerende partij op 19 juli 2009 naar voor geschoven criteria voor een *“regularisatie”*, lijkt aldus niet gericht op de *in casu* bestreden beslissing en kan dan ook geen afbreuk doen aan de motieven die aan deze laatste beslissing ten grondslag liggen.

De Raad stelt verder ook vast dat verzoekende partij nalaat om op concrete wijze toe te lichten om welke reden(en) de artikelen 10, 11 en 191 van de Belgische Grondwet zouden zijn geschonden. Dit onderdeel van het middel lijkt dan ook niet ontvankelijk.

Ook wat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM en van artikel 22 van de Grondwet betreft – die beiden het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven omvatten – laat verzoekende partij na om op concrete wijze toe te lichten op welke wijze deze bepalingen door de

bestreden beslissing worden geschonden. In zoverre dient te worden aangenomen dat verzoekende partij hiertoe verwijst naar haar duurzame lokale verankering in België, het gegeven dat zij ononderbroken in België verblijft sinds 31 maart 2007 en het gegeven dat zij beschikt over een arbeidscontract, gegevens die door verwezende partij zijn erkend, wijst de Raad op het volgende. Zelfs indien enig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zou kunnen worden aangenomen, dringt de vaststelling zich op dat verzoekende partij niet aantoonbaar dat er ernstige hinderpalen zijn die haar verhinderen om in haar land van herkomst te verblijven. Uit de stukken die voorliggen blijkt niet dat verzoekende partij op wettige wijze het Rijk is binnengekomen of dat zij hier ooit op legale wijze heeft verbleven. De bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat verzoekende partij enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Onder deze omstandigheden kan niet worden besloten tot een inmenging in het privéleven die valt onder de verantwoordelijkheid van de Belgische overheden of tot de vaststelling dat er op de Belgische Staat enige positieve verplichting zou rusten om verzoekende partij toe te laten zijn privéleven alhier verder uit te bouwen. *Prima facie* kan geen schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM of van artikel 22 van de Grondwet worden vastgesteld.

Artikel 6 van het EVRM is volgens vaste rechtspraak, ook van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, verder niet van toepassing op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, daar er geen uitspraak wordt gedaan over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolgning (RvS 13 december 2011, nr. 216.838).

Verzoekende partij blijft in gebreke om aannemelijk te maken dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat een van de rechten en vrijheden zoals vermeld in het EVRM haar op discriminatoire wijze worden onzegd. Een schending van artikel 14 van het EVRM blijkt dan ook evenmin.

De beschouwingen van verzoekende partij laten *prima facie* niet toe te besluiten tot een schending van hoger genoemde beginselen en bepalingen door de *in casu* bestreden beslissing.

Het middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend en twaalf door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. J. D'HAESE,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. D'HAESE

I. CORNELIS